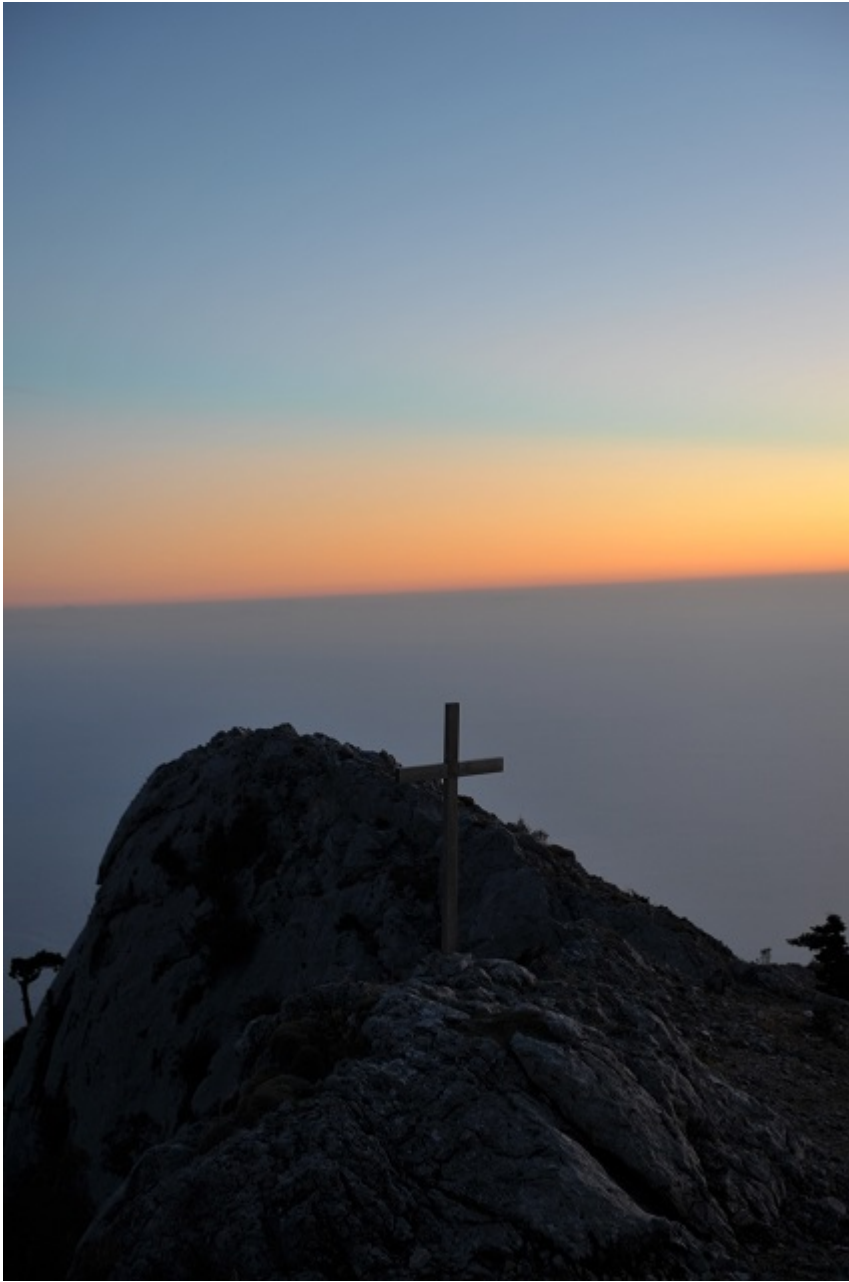

13 Νοεμβρίου 2013

Η «προδοσία του Χριστιανισμού»

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

«Ποτέ θρησκεία δεν προδόθηκε τόσο όσο ο Χριστιανισμός από τους Χριστιανούς.

Υπήρξαν στιγμές και περιπτώσεις που η Εκκλησία δεν ήταν μόνον φυλακή του ανθρώπου αλλά και φυλακή του Θεού». (Andre Gide - Γάλλος ποιητής και συγγραφέας).

«Φοβερός ο λόγος ούτος»! Γιατί φαίνεται ότι είναι αλήθεια! Αν και αναφέρεται στους Ρωμαιοκαθολικούς, εν τούτοις, δυστυχώς, δεν μπορούμε να πούμε ότι καθόλου και σε καμία περίπτωση δεν συμβαίνει αυτό στους Ορθοδόξους. Άλλωστε,

είναι παρατηρημένο ότι υπάρχουν επιδράσεις από τη Δύση, στη θεώρηση της πνευματικής ζωής, σε σημείο που να αλλοιώνεται το ήθος. Είναι αυτό που ο Κόντογλου ονομάζει «αιρετική Ορθοδοξία».

Η πιο πάνω παρατήρηση του Γάλλου συγγραφέα θέτει βασικά την ευθύνη, κληρικών και λαϊκών, να είμαστε αληθινοί. Την αδυναμία ο καθένας μας τη συγχωρεί, όχι όμως την υποκρισία. Ο Χριστός μίλησε με σκληρή γλώσσα για τους Φαρισαίους, που ήταν βέβαια οι θρησκευόμενοι της εποχής Του, κι αγκάλιασε με κατανόηση τους αμαρτωλούς.

Η «προδοσία του Χριστιανισμού» συνίσταται στο να δείχνουμε ένα Χριστιανισμό διαφορετικό από αυτόν που αποκάλυψε στον κόσμο ο ιδρυτής του. Και το χειρότερο, να γίνεται αυτό σκόπιμα για να καλύψουμε τα δικά μας πάθη και τις δικές μας αμαρτίες, με αποτέλεσμα να κλείνουμε τον άνθρωπο σε μια «φυλακή», όπου δεν αναπνέει ελευθερία και όντως ζωή.

Αν υπάρχει αθεία, αδιαφορία ή αντίδραση σε θέματα πίστεως, πέρα από τους προσωπικούς λόγους που μπορεί να έχει ο άνθρωπος ως ελεύθερο ον, είναι και γιατί παρουσιάζεται ένας Θεός που δεν έχει ανάπαυση, ελευθερία και ζωή. Ένα Θεός χωρίς ενδιαφέρον και αγάπη, με απαιτήσεις και νόμους που πνίγουν το πρόσωπο, γιατί να θέλουν έναν τέτοιο Θεό;

Ας μη θεωρηθεί η συμπεριφορά αυτή ότι αφορά μόνο τους κληρικούς και τους «κήρυκες του Θείου Λόγου». Αφορά και το γονιό, το δάσκαλο, τον καθένα που διδάσκει με το λόγο του ή τη ζωή του. Όλοι μπορούμε να καταλάβουμε τη θετική ή την αρνητική επίδρασή τους στη σχέση μας με το Θεό.

Η παρουσίαση ενός Θεού διαφορετικού από αυτόν που είναι εγκλωβίζει το Θεό σε μια ιδεολογία, σε ένα νομοθέτη, δηλαδή σε ένα νεκρό Θεό. Αλλά με νεκρό Θεό δε δημιουργείται σχέση και άρα δεν υπάρχει ως αληθινός Θεός.

Είναι σημαντικό να έχουμε δική μας γνώση για το Θεό «των Πατέρων ημών». Όσο είμαστε μικροί η εξάρτηση από τους άλλους είναι θέμα επιβίωσης. Βιολογικά, ψυχολογικά, συναισθηματικά, αλλά και πνευματικά εξαρτόμαστε κυριολεκτικά από τους άλλους. Δεν έχουμε άλλη επιλογή! Όσο όμως μεγαλώνουμε, αυτή η εξάρτηση θα πρέπει να μειώνεται. Για να γίνει αυτό χρειάζεται τόλμη.

Όσοι τόλμησαν να προβληματιστούν, να ψάξουν και να βρουν το «ένα οὗ ἔστι χρεία», το κύριο και ουσιαστικό της ζωής, αυτοί βρήκαν ή θα βρουν το Θεό της Αλήθειας. Όσοι στηρίζονται μια ζωή στους άλλους, περιμένοντας από αυτούς να

τους δείξουν το Θεό, χωρίς οι ίδιοι να θέλουν να περάσουν τη δυσκολία της αναζήτησης, θα πεθάνουν περιμένοντας...

Ο Θεός της Ορθοδοξίας, όπως μας Τον παρέδωσαν οι Πατέρες μας, δεν μπορεί να καλουπιάζει το πρόσωπο του ανθρώπου, με μόνο στόχο την ικανοποίησή Του ότι τηρούνται οι νόμοι Του. Αφήνει ελευθερία ακόμα και να Τον αρνηθούμε, να Τον αμφισβητήσουμε, να Τον αναζητήσουμε.

Η συνάντηση μαζί Του στον καρδιακό χώρο γίνεται ανάπαυση και πληρότητα ζωής. Γι' αυτό και κάθε κόπος ή και πόνος στην εφαρμογή του θελήματός Του μεταποιείται σε χαρά και ειρήνη ως εμπειρία της «εδώ και τώρα» Βασιλείας Του.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com